

PROP DE VOSALTRES

L'escola i l'ensenyament de la religió

Estimats diocesans:

L'ensenyament de la religió a l'escola és un tema que m'ha interessat sempre. Repassant les meves notes dels últims anys veig que ho he tractat en cada curs escolar coincidint amb els mesos de febrer o març, quan es comença a parlar de matrícules i inscripcions. Mai ho he fet motivat per un gust personal o per un determinat i secret interès professional. He buscat sempre actuar amb convicció i coherència. La pretensió dels meus comentaris es basa en la constant obligació que té el Bisbe de vetllar perquè es pugui anunciar i ensenyar el missatge de Jesucrist a tot arreu. No hi ha cap dubte que l'àmbit escolar és idoni per fer una reflexió sobre la importància de la religió catòlica i la seva transmissió a les joves generacions. També en els restants àmbits de la societat —esportius, culturals o de festes populars— es pot i s'ha d'incidir en la manifestació de la pròpia fe perquè conforma l'actuació de l'ésser humà i influeix en la seva manera d'afrontar la problemàtica vital.

Amb aquestes línies intento aconseguir en la meua exposició l'equilibri entre dos extrems: no caure en els arguments anteriors com una mera repetició o buscar una excessiva novetat que em porti a invencions que sorprenguin els lectors. L'equilibri consisteix a recordar l'objectivitat i la raonabilitat de la fe cristiana, a més de demanar a pares, professors i autoritats educatives que exerceixin la

seua responsabilitat personal i institucional perquè tots els alumnes rebin una educació integral en la qual el cos, la ment i el cor se sentin créixer a través del conjunt de sabers que ens arriben de l'exterior. També els religiosos. El mateix subjecte s'encarrega d'entomar i encaixar en el seu interior allò que el beneficia i el completa integralment.

S'ha escrit molt sobre l'ensenyament de la religió a l'escola. I a vegades amb un fort enfrontament entre dues posicions: els qui la suprimirien totalment sense afegir arguments que els semblen innecessaris o una pèrdua de temps i, d'altra banda, els qui apostem per la presència d'aquest ensenyament com un mitjà d'integrar en l'ésser humà totes les dimensions abans esmentades.

Hi ha molts arguments psicològics, socials, acadèmics, culturals i religiosos que avalen la bondat del seu ensenyament. No els debatrem ara perquè, segurament, no és el lloc adequat en aquest breu

comentari. Però no em resisteixo a posar un exemple il·lustratiu d'aquesta posició: és sorprenent que els alumnes, quan visiten un museu o un temple en algun dels múltiples viatges que es fan no sàpiguen situar ni descriure el que contemplen (quadre, estàtua o edifici) tot i que és una part fonamental de la cultura en la qual han nascut i viuen. És una pena que no siguin capaços de gaudir de tot allò que les anteriors generacions han elaborat i han llegat com un gran tresor del qual se senten satisfets i orgullosos.

El meu consell d'avui és molt més senzill: que les famílies cristianes valorin, per coherència, la importància d'aquest ensenyament i que sense cap mena de rubor o vergonya en demanin la inscripció, perquè així actuaran de la millor manera en bé dels seus fills. Que els alumnes descobreixin que la fe és raonable i, per tant, ha de formar part del seu pla d'estudis. Que els pastors del Poble de Déu acompanyin els feligresos en aquesta benèfica decisió. Que els professors d'aquesta matèria la visquin i l'ensenyin amb autenticitat, ja que humanitza i equilibra les emocions i sentiments del subjecte. Que les autoritats escolars apliquin sense discriminació de cap mena els desitjos dels pares, que són els autèntics responsables de l'educació dels seus fills.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Trobada del Servei Interdiocesà de Missions a Tarragona

El Santuari de Loreto, a Tarragona, va ser l'escenari els passats 28 i 29 de gener de la Trobada del Servei Interdiocesà de Missions (SIM), reunit per debatre i reflexionar sobre les dimensions de la cooperació missionera a les diòcesis catalanes. Presidida pel bisbe David Abadías com a bisbe responsable per a les missions de la Conferència Episcopal Tarraconense, la trobada va servir, entre altres finalitats, per compartir l'estat actual de cada delegació diocesana, posant espe-

cial èmfasi en l'esperança amb què som cridats a viure aquest any jubilar. Es va fer una valoració de les diverses activitats dutes a terme durant del darrer trimestre de 2024 i les accions previstes en el primer del 2025, com són la Jornada del Domund, el Tren Missioner i la Jornada de la Infància Missionera. El segon dia de la trobada va incloure la celebració de l'Eucaristia presidida per el bisbe David Abadías, i la visita de l'arquebisbe Joan Planella.

CERCA DE VOSOTROS

La escuela y la enseñanza de la religión

Queridos diocesanos:

La enseñanza de la religión en la escuela es un tema que me ha interesado siempre. Repasando mis notas de los últimos años compruebo que lo he abordado en cada curso escolar coincidiendo con los meses de febrero o marzo cuando se empieza a hablar de matrículas e inscripciones. Nunca lo he hecho motivado por un gusto personal o por un determinado y secreto interés profesional. He buscado siempre actuar con convicción y coherencia. La pretensión de mis comentarios se sustenta en la constante obligación que tiene el Obispo para que se pueda hablar y enseñar el mensaje de Jesucristo en todas partes. No cabe la menor duda de que el ámbito escolar es idóneo para una reflexión sobre la importancia del tema de la religión católica y su transmisión a las jóvenes generaciones. En los restantes ámbitos de la sociedad, sea deportivo, cultural o de fiestas populares, también se puede y se debe incidir en la manifestación de la propia fe porque conforma la actuación del ser humano e influye en su modo de afrontar la problemática vital.

Con estas líneas intento en mi exposición conseguir el equilibrio entre dos extremos: no caer en los argumentos anteriores como una mera repetición o buscar una excesiva novedad que me lleve a invenciones que sorprendan a los lectores. Y el equilibrio consiste en recordar la objetividad y la razonabilidad de la fe cristiana además de pedir a padres, profesores y autoridades educativas que ejerzan su responsabilidad personal e institucional para que todos los alumnos reciban una educación integral en la que el cuerpo, la mente y el corazón se sientan engrandecidos por la acumulación de saberes que nos llegan del exterior. También el religioso. El propio sujeto se encarga de acomodar y encajar en su interior lo que le beneficia y le completa en su integralidad.

Se ha escrito mucho sobre este tema de la enseñanza de la religión en la escuela. Y en ocasiones con un fuerte enfrentamiento entre ambas posturas: quienes la suprimirían sin más, no añadiendo argumentos que les parecen innecesarios o una pérdida de tiempo y, por otra parte, quienes aportamos por la presencia de esta enseñanza como un medio de integrar en el ser humano todas las dimensiones indicadas con anterioridad.

Abundan argumentos psicológicos, sociales, académicos, culturales y religiosos que avalan la bondad de la enseñanza. No entramos en la discusión sobre todos ellos porque, seguramente, no es el lugar en este breve comentario. Pero no me resisto a poner un ejemplo ilustrativo de esta postura: es sorprendente que los alumnos, cuando visitan un museo o un templo en alguno de los múltiples viajes que ahora están tan de moda, no sepan situar ni describir lo que contemplan (cuadro, estatua o edificio) siendo una parte fundamental de la cultura en la que han nacido y viven. Es una pena que no sean capaces de disfrutar de todo aquello que las anteriores generaciones han elaborado y han legado como un gran tesoro del que se sientan satisfechos y orgullosos.

Es mucho más elemental mi consejo de hoy: que las familias cristianas valoren por coherencia la importancia de esta enseñanza. Sin ningún tipo de rubor o vergüenza pidan la inscripción. Están actuando en la mejor línea para bien de sus hijos. Que los alumnos descubran que la fe es razonable y, por tanto, integrante del propio plan de estudios. Que los pastores del Pueblo de Dios acompañen en esta benéfica decisión a todos los feligreses. Que los profesores de esta materia vivan y enseñen con autenticidad toda la materia que humaniza y equilibra las emociones y sentimientos del sujeto. Que las autoridades escolares apliquen sin ningún tipo de discriminación los deseos de los padres que son los auténticos responsables de la educación de sus hijos.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

La catedral de Lleida es tenyeix de Blau

La Catedral Nova de Lleida va viure el passat 2 de febrer, dia de la Candelera i festa de la Mare de Déu del Blau, una jornada festiva amb la celebració del Dia de les Blaus, convocada per l'entitat BlausLleida. Amb una catedral plena de gom a gom, es va fer la benedicció de les Candeles a càrrec del bisbe emèrit de Lleida, Joan Piris, qui va presidir tot seguit l'Eucaristia. Posteriorment, i mentre el Petit Cor de la Catedral de Lleida cantava els *Goigs de Lloanç de la Mare de Déu del Blau*, es va fer l'ofrena de llum i flors a la seva imatge, que va ser protagonitzada per nenes i joves que es diuen Blau o Maria del Blau. Fins i tot, hi va participar una dona embarassada d'una nena que es dirà Blau. El fet que en-

guany la festa caigués en diumenge va fer que fos molt més multitudinària que en altres ocasions, i amb la presència de Blaus vingudes de fora de Lleida.

Els franciscans reobren «els frarets» per Sant Blai

Els Terciaris Franciscans de Lleida van obrir de manera extraordinària les portes del santuari de Sant Antoni de Pàdua, «els frarets», per tal d'acollir la missa i la tradicional benedicció dels aliments de la festa de Sant Blai.

L'Eucaristia fou presidida pel jove caputxí del convent de Pompeia de Barcelona, el P. Arún; concelebrada pel rector de la parròquia de la Mare de Déu del Carme, Mn. Xavier Navarro, i solemnitzada per la Coral del Carme. En el decurs de la celebració, els terciaris franciscans van acollir a dos nous membres que han entrat a la fraternitat.

Finalment, i com és tradició en la festa de Sant Blai, el rector del Carme va beneir els aliments que els fidels van dipositar als peus de l'altar.

Nomenament

Monsenyor Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament:

• **Mn. Jofred Antonio Rendón Ramírez**, rector de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu del

Pont de Suert, Sant Climent papa, de Vilaller, i les de les localitats d'Adons, Castellars, Còll, Erill-Castell, Gotarta, Irgo, Llesp, Malpàs, Manyanet, Naens, Perres, Pinyana, Saraís, Sarroqueta, Sas, Senet, Sentís, Viu de Llevata, i Viuet; amb data 27.01.25.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

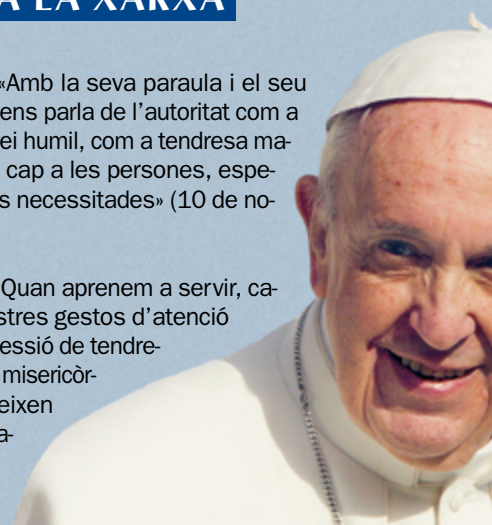

@Pontifex_es: «També avui la Paraula de Déu ens repeteix, com a Bartimeu, "Ànim, aixeca't! Ell et crida". Deixem a un costat el mantell de la resignació, lliurem al Senyor les nostres cegueses, aixequem-nos i portem l'alegria de l'Evangeli pels carrers del món» (27 d'octubre).

@Pontifex_es: «Sense alegria, la fe es converteix en un exercici rigorós i opressiu, i corre el risc d'emmalaltir-se de tristesa. No hi ha santedat sense alegria!» (29 d'octubre).

@Pontifex_es: «Amb la seva paraula i el seu exemple, Jesús ens parla de l'autoritat com a abnegació i servei humil, com a tendresa maternal i paternal cap a les persones, especialment les més necessitades» (10 de novembre).

@Pontifex_es: «Quan aprenem a servir, cadascun dels nostres gestos d'atenció i cura, cada expressió de tendresa, cada obra de misericòrdia, es converteixen en un reflex de l'amor de Déu» (12 de novembre).

Música bíblica a la catedral

La capella del Santíssim de la catedral de Lleida va acollir, el passat 30 de gener, una xerrada sobre la música a la Bíblia, a càrrec de la biblista Marisa Melero, que va comptar amb una notable assistència de públic, interessat en *El càntic dels càntics*. L'acte, que s'inscrivía en el marc de la IX Setmana de la Bíblia, va ser introduït per la biblista Mar Pérez, que va fer una dissertació sobre la presència de la música i el cant a les escriptures. Finalment, el mestre de capella de la catedral, Joaquim Mesalles, va oferir un petit concert d'orgue que es va poder seguir des de la nau central.

La Setmana de la Bíblia, que va tenir un acte més a Lleida, l'estudi bíblic titulat «El cel i la nova terra.

L'esperança cristiana», a càrrec de Mn. Daniel Turmo, que es va celebrar l'1 de febrer a la Casa de l'Església.

Confirmació de 25 joves del Col·legi Episcopal

Un total de 25 joves del Col·legi Episcopal van rebre el sagrament de la Confirmació el divendres 31 de gener. La celebració es va fer a l'església de Santa Teresina de Lleida i va estar presidida pel bisbe Salvador. Durant la cerimònia, els va parlar sobre la importància dels sagraments en la vida dels cristians, de la paraula de Déu i de la caritat envers els més desfavorits.

Els joves s'havien reunit aquell mateix matí amb el senyor bisbe al Palau Episcopal, on van compartir

una sèrie de reflexions sobre el sagrament que anaven a rebre, a ban-

da de fer l'últim assaig de la celebració.

Trobada anual de laics a Montserrat

La Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar (CIAS) organitza per al proper 8 de març a Montserrat la trobada anual de laics de les diòcesis amb seu a Catalunya. Aquest any porta per títol «Laics en el món testimonis d'esperança». Amb aquest lema es vol encetar el segon itinerari proposat en el Congrés de Laics de l'any 2020, que fa referència a la presència pública. La lleidatana Montserrat Esquerda acompanyarà inicialment en la reflexió, seguida d'un treball de grups. El treball continuarà després, un cop tornin a les respectives diòcesis. Els organitzadors confien en una bona participació per part dels laics i laiques de les diòcesis de Lleida.

REFLEXIONS

Filla meva, fill meu, t'espero

Des que el papa Francesc va decidir convertir-nos en Pelegrins d'Esperança, amb la convocatòria del Jubileu 2025, la paraula esperança s'ha convertit en una autèntica crossa que serveix per fer-la entrar, com una falca, en qualsevol missatge que es vol transmetre durant aquest any jubilar. Ens omplim la boca d'un mot que en llatí queda molt restringit, a part de ser breu: *spes*. Sembla que provenia de l'indoeuropeu amb el significat de prosperitat. Sempre projectat cap al futur, en allò que haurà de venir com a esdevenidor.

Ja abans de convertir-la en lema, esperança era una de les paraules més fetes malbé del nostre vocabulari, tot i ser una de les tres virtuts teològals. Hem estat fent-la servir com a actitud d'aquell que no té una cosa i l'espera. Quan la fem servir en plural, esperances, la podem entendre com els desigs, els anhels, les il·lusions, els projectes i moltes altres esperances més o menys transcendents. Però tergiversem el seu significat perquè ens l'apliquem a nosaltres, com si fóssim nosaltres els que esperem. Fins i tot esperem que l'esperança ens la guanyem o bé que la mantinguem.

Avui us proposo d'entendre-la com l'acció primordial i essencial que està disposat a fer Déu amb cadascú de nosaltres: esperar-nos. És Déu que té una Esperança per a nosaltres i ens la presenta en el Crist, com l'objecte fonamental de la nostra fe. Déu mateix, el Pare, la Mare, que estima els seus fills anhela de tenir-nos amb Ell. És Déu mateix que es presta a ser trobat per nosaltres i la més profunda Esperança ha de néixer en nosaltres en sentir una expectativa viva i confiada de trobar Déu.

Déu ens vol amb Ell i nosaltres volem anar cap a Ell. Per això, entenc, que d'Esperança, amb majúscula, només n'hi ha una. Amb la virtut de l'Esperança en el nostre cor estarem el més a prop possible de Déu. Experimentar en primera persona que Déu m'espera és la mostra més directa que m'estima. Per això obtenir l'Esperança promesa passa a ser l'esperança que hem de mantenir amb més anhel en el nostre camí de fe: creure i confiar que Déu m'espera.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Sir 1,1-19 / SI 92 / Mc 9,14-29]. Sant Modest, bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i màrtir (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Gurbés, vg. seglar, d'Algemesí.

25. ■ Dimarts [Sir 2,1-13 / SI 36 / Mc 9,30-37]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianze; sant Valeri

(†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. ■ Dimecres [Sir 4,12-22 / SI 118 / Mc 9,38-40]. Sant Feliu de Llobregat; □ santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP). Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza.

27. ■ Dijous [Sir 5,1-10 / SI 1 / Mc 9,41-50]. Sant Gabriel de la Dolorosa

(1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.

28. ■ Divendres [Sir 6,5-17 / SI 118 / Mc 10,1-12]. Sant Rufi, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.

1. ■ Dissabte [Sir 17,1-13 / SI 102 / Mc 10,13-16]. Sant Rossend (Salas,

907 - Celanova, 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

2. ■ Diumenge vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sir 27,5-8 / SI 91 / 1Co 15,54-58 / Lc 6,39-45]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

Diumenge VII de durant l'any (C)

COMENTARI

«Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen...»

Avui és un d'aquells dies que el millor comentari és tornar a llegir poc a poc l'evangeli. El primer que diu Jesús és: *Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen*. Després ho tornarà a repetir: *Vosaltres heu d'estimar els enemics*. Es tracta, podríem dir, de no tenir enemics, perquè estimem tothom com a amics. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra, una frase molt coneguda i mal interpretada. Jesús vol dir que no ens hi hem de tornar contra aquells que ens fan mal; que no caiguem en la llei del talió: «ull per ull, dent per dent». Demana també que siguem generosos més enllà del que ens demanin: *Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit; dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres*. I anuncia el que podem dir la regla d'or: *Feu als altres allò que voleu que ells us facin*. És tractar els altres com volem que ells ens tractin: que ens comprenguin, que ens perdonin, que siguin amables, que ens estimin, tenir pau i bona relació amb tothom, trobar alegria... Altra cosa seria el nostre món si actuéssim així! Insisteix encara Jesús: *Vosaltres heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos*: és l'amor en estat pur: estimar tothom i estimar gratuïtament. I tot això per ser fills del nostre Pare que estima tothom: *Llavors sereu fills de l'Altíssim que és bo amb els desagradats i amb els dolents*. Sempre el punt de referència és la forma d'actuar de Déu: *Sigueu compassius com ho és el vostre Pare*. I ens diu Jesús que Déu actuarà com actuem nosaltres, quan judiquem, quan condemnem, quan absolem... I acaba dient: *Doneu i Déu us donarà*. La primera lectura ens presenta un exemple d'amor als enemics. David perdona el rei Saül que havia sortit a matar-lo i ell que podia llevar-li la vida, afirma: *El Senyor t'havia posat avui a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor*. David ens dona un exemple d'amor als enemics, de posar l'altra galta. Ser fills de Déu vol dir actuar com diu Jesús.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?» Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà.

Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància. David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,45-49)

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 6,27-38)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents. Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absolveu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet.»

► Lectura del primer libro de Samuel (1Sa 26,2.7-9.12-13.22-23)

En aquellos días, Saúl emprendió la bajada al desierto de Zif, llevando tres mil hombres escogidos de Israel, para buscar a David allí. David y Abisay llegaron de noche junto a la tropa. Saúl dormía, acostado en el cercado, con la lanza hincada en tierra a la cabecera. Abner y la tropa dormían en torno a él. Abisay dijo a David: «Dios pone al enemigo en tu mano. Déjame que lo clave de un golpe con la lanza en la tierra. No tendré que repetir». David respondió: «No acabes con él, pues ¿quién ha extendido su mano contra el ungido del Señor y ha quedado impune?». David cogió la lanza y el jarro de agua de la cabecera de Saúl, y se marcharon. Nadie los vio, ni se dio cuenta, ni se despertó.

Todos dormían, porque el Señor había hecho caer sobre ellos un sueño profundo. David cruzó al otro lado y se puso en pie sobre la cima de la montaña, lejos, manteniendo una gran distancia entre ellos, y gritó: «Aquí está la lanza del rey. Venga por ella uno de sus servidores. Y que el Señor pague a cada uno según su justicia y su fidelidad. Él te ha entregado hoy en mi poder, pero yo no he querido extender mi mano contra el ungido del Señor».

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 15,45-49)

Hermanos: El primer hombre, Adán, se convirtió en ser viviente. El último Adán, en espíritu vivificante. Pero no fue primero lo espiritual, sino primero lo material y después lo espiritual. El primer hombre, que proviene de la tierra, es terrenal; el segundo hombre es del cielo. Como el hombre terrenal, así son los de la tierra; como el celestial, así son los del cielo. Y lo mismo que hemos llevado la imagen del hombre terrenal, llevaremos también la imagen del celestial.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,27-38)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «A vosotros los que me escucháis os digo: amad a vuestros enemigos, haced el bien a los que os odian, bendecid a los que os maldicen, orad por los que os calumnian. Al que te pegue en una mejilla, preséntale la otra; al que te quite la capa, no le impidas que tome también la túnica. A quien te pide, dale; al que se lleve lo tuyo, no se lo reclames. Tratad a los demás como queréis que ellos os traten. Pues, si amáis sólo a los que os aman, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores aman a los que los aman. Y si hacéis bien solo a los que os hacen bien, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores hacen lo mismo. Y si prestáis a aquellos de los que esperáis cobrar, ¿qué mérito tenéis? También los pecadores prestan a otros pecadores, con intención de cobrárselo. Por el contrario, amad a vuestros enemigos, haced el bien y prestad sin esperar nada; será grande vuestra recompensa y seréis hijos del Altísimo, porque él es bueno con los malvados y desagradados. Sed misericordiosos como vuestro Padre es misericordioso; no juzguéis, y no seréis juzgados; no condenéis, y no seréis condenados; perdonad, y seréis perdonados; dad, y se os dará: os verterán una medida generosa, colmada, remecida, rebosante, pues con la medida con que mediréis se os medirá a vosotros».